

Arrest

nr. 161 476 van 5 februari 2016
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Marokkaanse nationaliteit te zijn, op 14 september 2015 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 12 augustus 2015 tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 20).

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 29 oktober 2015, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 27 november 2015 om 10.30 uur.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken N. VERMANDER.

Gehoord de opmerkingen van advocaat J. DEPOTTER, die loco advocaat J. BAELDE verschijnt voor de verzoekende partij, en van advocaat C. DECORDIER, die loco advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Op 19 februari 2015 dient de verzoekende partij een aanvraag in voor een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie als partner in het kader van een wettelijk geregistreerd partnerschap met mevrouw G.S.

1.2. Op 12 augustus 2015 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging een beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten. Dit is de bestreden beslissing waarvan de motieven luiden als volgt:

“In uitvoering van artikel 52, §4, 5de lid van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt de aanvraag van een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie, die op 18.02.2015 werd ingediend door:

(...)

om de volgende reden geweigerd:

- De betrokkene voldoet niet aan de vereiste voorwaarden om te genieten van het recht op verblijf van meer dan drie maanden in de hoedanigheid van familielid van een burger van de Unie of van een ander familielid van een burger van de Unie.*

Artikel 40ter van de wet van 15.12.1980 stelt dat bij een aanvraag gezinshereniging in functie van een Belg de Belgische onderdaan moet aantonen: 'dat hij over stabiele, toereikende en regelmatige bestaansmiddelen beschikt. Aan de voorwaarden wordt geacht voldaan te zijn indien de bestaansmiddelen ten minste gelijk zijn aan honderd twintig procent van het bedrag bedoeld in artikel 14, §1, 3° van de wet van 26 mei 2002 betreffende het recht op maatschappelijke integratie.'

Volgende documenten worden voorgelegd:

- *Deeltijdse arbeidsovereenkomst voor onbepaalde duur bij BVBA Petite Maison dd. 1.12.2013*
- *Loonfiches BVBA Petit Maison periode 2013 - 2015 (niet doorlopend)*

Uit het arbeidscontract blijkt dat de Belgische referentiepersoon sedert 1.12.2013 tewerkgesteld is bij BVBA Petite Maison. Echter, dit gaat overeen deeltijdse baan waardoor zij niet beschikt over toereikende bestaansmiddelen die voldoen aan 120% van het leefloon. Uit de voorgelegde bewijzen blijkt dat de bestaansmiddelen van de referentiepersoon heden ontoereikend zijn. Immers, ze beschikt niet over bestaansmiddelen, die ten minste gelijk zijn aan honderd twintig procent van het bedrag bedoeld in artikel 14, § 1, 3° van de wet van 26 mei 2002 betreffende het recht op maatschappelijke integratie. Overwegende dat de armoederisicogrens €1500 bedraagt voor een koppel, het inkomen van de referentiepersoon voor haar alleen al hier onder ligt, en rekening houdend met de maandelijkse huurlasten, de kosten van het dagelijkse leven, de gezinssamenstelling, en het feit dat betrokkene eveneens van dit inkomen moet kunnen leven, blijkt uit de behoefteanalyse dat dit bedrag veel te laag ligt om een minimum aan waardigheid voor zowel zichzelf als voor betrokkene te garanderen. Bijgevolg lopen zowel betrokkene als de Belgische onderdaan het risico ten laste te vallen van het sociale bijstandstelsel van het Rijk.

Betrokkene zelf legt ook nog een arbeidsovereenkomst voor van BVBA Petite Maison. Er kan met deze documenten geen rekening gehouden worden bij de beoordeling van de stabiele, toereikende en regelmatige bestaansmiddelen. Immers, het is de Belgische onderdaan die zich wenst te laten vervoegen, die dient aan te tonen over voldoende, stabiele en regelmatige bestaansmiddelen te beschikken.

(Arrêt n° 230955 Conseil d'Etat du 23.04.2015 de inkomsten dienen deze van de Belg te zijn)

Betrokkene voldoet dan ook niet aan de vereiste voorwaarden van artikel 40ter van de wet van 15.12.1980 om het verblijfsrecht in België te verkrijgen op basis van gezinshereniging.

Het recht op verblijf wordt geweigerd aan betrokkene. Het AI van betrokkene dient te worden ingetrokken.

Aan betrokkene wordt het bevel gegeven het grondgebied van het Rijk te verlaten binnen 30 dagen. Wettelijke basis artikel 7§1,2° van de wet van 15.12.1980: legaal verblijf in België is verstreken”

2. Over de rechtspleging

2.1. Aan de verzoekende partij werd het voordeel van de kosteloze rechtspleging toegestaan, zodat niet kan worden ingegaan op de vraag van de verwerende partij om de kosten van het geding ten laste van de verzoekende partij te leggen.

2.2. De verzoekende partij heeft binnen de in artikel 39/81, vierde lid van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van

vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet) voorziene termijn van 8 dagen, de griffie in kennis gesteld dat zij geen synthesememorie wenst neer te leggen. Met toepassing van artikel 39/81, laatste lid van voormelde wet wordt de procedure voortgezet overeenkomstig het eerste lid.

3. Onderzoek van het beroep

3.1. In een eerste middel voert de verzoekende partij de schending aan van artikel 42, §1, tweede lid van de vreemdelingenwet, van artikel 10 van *'de Richtlijn 2014/38/EG van 29 april 2014'* iuncto de schending van de materiële motiveringsplicht en het zorgvuldigheidsbeginsel als algemeen beginsel van behoorlijk bestuur.

De verzoekende partij stelt dat zij, naast de bewijzen van inkomsten van haar partner, ook een eigen arbeidsovereenkomst heeft voorgelegd en zelfs enkele van haar loonfiches en dat volgens de verwerende partij met haar inkomsten geen rekening zou mogen gehouden worden. Na citering van artikel 42, §1, tweede lid van de vreemdelingenwet, betoogt de verzoekende partij dat indien de verwerende partij oordeelt dat het gemiddeld maandelijks inkomen van de Belgische partner lager ligt dan het referentiebedrag van 120% van het leefloonbedrag, zich een individuele, *in concreto* behoefteanalyse opdringt. De verzoekende partij wijst op het arrest CHAKROUN van 4 maart 2010 van het Hof van Justitie en naar het advies van de Raad van State van 4 april 2011. De verzoekende partij benadrukt dat het individueel behoefteonderzoek verplicht is voorgeschreven in artikel 42, §1, tweede lid van de vreemdelingenwet. Volgens haar is het *in casu* duidelijk dat de verwerende partij op geen enkele wijze een deugdelijk behoefteonderzoek, gesteund op de werkelijke, correcte en volledige feitengegevens, heeft doorgevoerd waarbij de verwerende partij alsdan immers zou hebben vastgesteld dat zij en haar Belgische echtgenote niet ten laste vallen van de openbare overheden/sociale zekerheid en aldus minstens over afdoende bestaansmiddelen beschikken om in hun behoeften te voorzien zonder ten laste te vallen van de openbare overheden. De verzoekende partij meent dat de loutere verwijzing naar *"de armoedegrens van € 1500"* met vervolgens de standaard zinsnede *"blijkt uit de behoefteanalyse dat dit bedrag veel te laag ligt om een minimum aan waardigheid voor zowel zichzelf als voor betrokkene te garanderen"* onmogelijk kan volstaan als effectief en individueel behoefteonderzoek, dat de zin *"overwegende dat de armoederisicogrens € 1500 bedraagt voor een koppel (...)"* een standaardmotivering is zoals voorkomt in alle weigeringsbeslissingen middels een bijlage 20 waarin de verwerende partij meent dat het inkomen van de Belgische partner 'te laag' is. De verzoekende partij betoogt dat een behoefteonderzoek een individueel en *in concreto* gevoerd onderzoek dient te zijn, dat door enkel te poneren dat het inkomen van de Belg lager is van de *"armoederisicogrens van 1.500EUR"* om daarna te stellen dat *"uit behoefteanalyse blijkt"* dat het inkomen *"veel te laag ligt om een minimum aan waardigheid voor zichzelf als voor betrokkene te garanderen"* nog niet kan worden besloten dat een behoefteonderzoek ook werkelijk werd uitgevoerd, dat door in een typische standaardzin te beweren dat een behoefteanalyse werd gemaakt, nog steeds niet is voldaan aan artikel 42, §2, tweede lid van de vreemdelingenwet. Naar analogie, verwijst de verzoekende partij naar arrest nr. 126 121 van 23 juni 2014 van de Raad. De verzoekende partij vervolgt dat eenvoudigweg poneren dat een behoefteonderzoek werd uitgevoerd nog steeds niet gelijk is aan het effectief voeren van een dergelijk onderzoek, dat uit de motivering van de bestreden beslissing helemaal niet blijkt dat effectief een concreet behoefteonderzoek werd uitgevoerd *in casu*, wel integendeel. Zij meent dat indien de verwerende partij een concreet en individueel onderzoek zou hebben uitgevoerd in het kader van haar behoefteanalyse (zoals het haar overeenkomstig de wet dwingend opgedragen is), de verwerende partij zou hebben kunnen vaststellen dat zij en haar Belgische partner wel degelijk afdoende inkomen genieten om niet ten laste te vallen van de Belgische sociale zekerheid. De verzoekende partij wijst erop dat zij onder stuk 6a en stuk 6b zelfs de uitdrukkelijke bevestiging van het OCMW voegt dat zij nooit ofte nimmer enige steun hebben vereist vanwege het Belgische sociale bijstandstelsel.

De verzoekende partij vervolgt dat de verwerende partij, bij het individueel behoefteonderzoek, bovendien – in toepassing van artikel 42, §1, tweede lid van de vreemdelingenwet, expliciet dient rekening te houden met de bestaansmiddelen van de familieleden van de burger van de Unie. De verwerende partij kan volgens de verzoekende partij op dit punt niet rechtsgeldig voorhouden dat met haar inkomsten geen enkele rekening kan worden gehouden, gezien de te controleren inkomsten deze van de Belg zijn. De verzoekende partij betoogt dat het correct is dat primair de inkomsten van de Belgische partner worden gecontroleerd in het licht van het 'referentiebedrag' van 120% van het leefloon, dat echter, indien niet aan dit bedrag wordt gekomen, vervolgens wel degelijk overeenkomstig artikel 42 van de vreemdelingenwet een individueel behoefteonderzoek dient te worden gevoerd *"op basis van de eigen behoeften van de burger van de Unie die vervoegd wordt en van zijn familieleden te*

bepalen welke bestaansmiddelen zij nodig hebben om in hun behoeften te voorzien zonder ten laste te vallen van de openbare overheden". Het is voor de verzoekende partij duidelijk dat zij een wettelijk samenwonend familielid van de burger van de Unie uitmaakt, zodat minstens in dit (secundair) navolgend behoefteonderzoek wel degelijk rekening dient te worden gehouden met haar eigen inkomsten.

Voorts argumenteert de verzoekende partij dat de rechtspraak van de Raad van State waarnaar de verwerende partij verwijst niet dienstig kan worden ingeroepen, daar overeenkomstig artikel 40ter van de vreemdelingenwet effectief primair eerst enkel dient te worden gekeken naar de voldoende, stabiele en regelmatige bestaansmiddelen van de Belgische partner, doch dat van zodra hierna het individueel behoefteonderzoek van artikel 42 van de vreemdelingenwet zich opdringt, het eigen inkomen van de verzoekende partij niet zomaar genegeerd kan worden. De verzoekende partij betoogt dat haar inkomsten immers zullen mee bepalen wat het financieel referentiekader uitmaakt van hun gezin, dat deze inkomsten minstens indirect in rekening dienen te worden gebracht teneinde *"de gezinssamenstelling, de maandelijkse huurlasten, de kosten van het dagdagelijkse leven, ..."* te beschouwen, dat de verwerende partij ten stelligste artikel 42 van de vreemdelingenwet schendt alsook het zorgvuldigheidsbeginsel door te stellen dat met haar eigen inkomsten *in casu* geen enkele rekening kan worden gehouden.

Immers, zo stelt de verzoekende partij, oppert de verwerende partij de blote bewering als zou een behoefteanalyse (met onderzoek van *"de gezinssamenstelling, de maandelijkse huurlasten, de kosten van het dagdagelijkse leven, ..."*) zijn doorgevoerd, waarbij uit de volgende alinea van de beslissing blijkt dat hierbij echter op geen enkele wijze rekening zou mogen worden gehouden met het eigen duurzaam en stabiel inkomen van de vreemdeling, dat zulks manifest onjuist is en onverenigbaar met het doel van een individueel behoefteonderzoek.

Verder wijst de verzoekende partij er nog op dat de tewerkstelling van haar en haar partner bij eenzelfde werkgever is, dewelke meest tevreden is over hen beiden zodat deze werkgever zelfs uitdrukkelijk stelt dat hij de verzoekende partij onmiddellijk terug in dienst wenst te kunnen nemen, waarbij zij verwijst naar een stuk 5.

Alles samen beschouwd is het voor de verzoekende partij duidelijk dat de verwerende partij manifest onzorgvuldig heeft geoordeeld en op geen enkel concrete wijze rekening heeft gehouden met de eigen behoeften van de burger van de Unie die vervoegd wordt en van diens familieleden, inzake hun noodzakelijke bestaansmiddelen om in hun behoeften te voorzien zonder ten laste te vallen van de sociale zekerheid. De verzoekende partij verwijst nog naar en citeert uit het arrest nr. 126 121 van 23 juni 2014 en het arrest nr. 142 245 van 30 maart 2015 van de Raad.

3.2. In haar nota met opmerkingen repliceert de verwerende partij op het eerste middel als volgt:

"De verwerende partij heeft de eer te antwoorden dat verzoeker d.d. 18 februari 2015 een aanvraag van een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie indiende als partner van mev. G.S. (...) (bijlage 19ter). Hij legde een wettelijke samenwoning, bewijzen van duurzame relatie, ziektekostenverzekering, een bewijs van voldoende huisvesting en bewijzen van bestaansmiddelen voor.

Hij diende derhalve te voldoen aan de voorwaarden zoals omschreven in artikel 40ter van de vreemdelingenwet, dat onder meer luidt als volgt:

"(...)De bepalingen van dit hoofdstuk zijn van toepassing op de familieleden van een Belg, voor zover het betreft :

- de familieleden vermeld in artikel 40bis, § 2, eerste lid, 1° tot 3°, die de Belg begeleiden of zich bij hem voegen;

- de familieleden vermeld in artikel 40bis, § 2, eerste lid, 4° die de ouders zijn van een minderjarige Belg, die hun identiteit aantonen met een identiteitsdocument. en die de Belg begeleiden of zich bij hem voegen.

Voor wat betreft de in artikel 40bis, § 2, eerste lid, 1° tot 3° bedoelde familieleden moet de Belgische onderdaan aantonen :

- dat hij over stabiele, toereikende en regelmatige bestaansmiddelen beschikt. Aan die voorwaarde wordt geacht voldaan te zijn indien de bestaansmiddelen ten minste gelijk zijn aan honderd twintig procent van het bedrag bedoeld in artikel 14, § 1, 3° van de wet van 26 mei 2002 betreffende het recht op maatschappelijke integratie. Bij het beoordelen van deze bestaansmiddelen :

1° wordt rekening gehouden met hun aard en regelmatigheid;

2° worden de middelen verkregen uit de aanvullende bijstandsstelsels, met name het leefloon en de aanvullende gezinsbijslagen, alsook de financiële maatschappelijke dienstverlening en de gezinsbijslagen niet in aanmerking genomen;

3° worden de wachtuitkering en de overbruggingsuitkering niet in aanmerking genomen en wordt de werkloosheidsuitkering enkel in aanmerking genomen voor zover de betrokken echtgenoot of partner kan bewijzen dat hij actief werk zoekt.

- dat hij over behoorlijke huisvesting beschikt(...)" (eigen onderlijning)

Uit het administratief dossier blijkt dat verzoeker, als bewijzen van bestaansmiddelen, de volgende documenten heeft overgemaakt:

- Deeltijdse arbeidsovereenkomst (19u/week) afgesloten tussen BGVA Petite Maison en mevr. G.S. (...);

- Loonbrieven op naam van mevr. G. (...):

o Maand december 2013: 851,05 euro netto

o Maand juni 2014: 1.007,70 euro netto

o Maand juli 2014: 984,38 euro netto

o Maand september 2014: 935,52 euro netto

o Maand januari 2015 1.003,53 euro netto

o Maand maart 2015: 845,88 euro netto

o Maand april 2015 958,29 euro netto

- Voltijdse arbeidsovereenkomst voor arbeiders voor onbepaalde duur op naam van verzoeker met enkele loonbrieven.

Uit een lezing van de bestreden beslissing blijkt dat de verwerende partij rekening heeft gehouden met de inkomsten van de referentiepersoon. In de beslissing werd gesteld dat de armoederisicogrens voor twee volwassenen 1500 euro bedraagt en dat het inkomen van de Belgische referentiepersoon hier ver onder ligt. Die vaststelling vindt steun in het administratief dossier, nu uit de loonfiches blijkt dat het maandelijks loon van de referentiepersoon varieert van minimum 845,88 euro per maand tot maximum 1003,53,74 euro per maand.

Gelet op die enkele vaststelling is het geenszins kennelijk onredelijk te stellen dat het bedrag van inkomen waarover de referentiepersoon beschikt veel te laag ligt om een minimum aan waardigheid voor zichzelf en voor verzoeker te garanderen. Er werd wel degelijk een behoefteanalyse doorgevoerd bij het nemen van de bestreden beslissing. Uit de stukken die verzoeker heeft overgemaakt blijkt bovendien dat de huurprijs bepaald werd op 595 euro per maand. Verzoeker toont derhalve niet aan op welke wijze de referentiepersoon in staat zou zijn om met het loon te voorzien in waardigheid voor zichzelf en voor verzoeker. Verzoeker toont niet aan dat de verwerende partij met bepaalde elementen, die hij bij zijn aanvraag zou hebben overgemaakt, geen rekening zou hebben gehouden.

Verzoeker kan geenszins gevolgd worden waar hij meent dat zijn eigen inkomsten mee in rekening hadden moeten worden gebracht. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen oordeelde in het arrest nr. 123.474 d.d. 30 april 2014 onder meer als volgt:

"Daarnaast dient opgemerkt te worden dat artikel 40ter van de vreemdelingenwet duidelijk het volgende bepaalt: "Voor wat betreft de in artikel 40bis, § 2, eerste lid, 1° tot 3° bedoelde familieleden moet de Belgische onderdaan aantonen: - dat hij over stabiele, toereikende en regelmatige bestaansmiddelen beschikt."

Verzoeker laat na aan te tonen dat zijn partner over zijn inkomsten beschikt terwijl overeenkomstig voormelde bepaling de Belgische referentiepersoon over stabiele, toereikende en regelmatige bestaansmiddelen dient te beschikken."

In het auditorsverslag van 11 december 2014 van de Raad van State werd onder meer het volgende gesteld:

« (...) L'article 40ter (...) dispose qu'en ce qui concerne notamment le conjoint d'un belge, "le ressortissant belge doit démontrer (...) qu'il dispose de moyens de subsistance stables, suffisants et réguliers".

Le texte est clair. Comme le relève la Cour constitutionnelle, à plusieurs reprises, dans son arrêt n° 121/2013 du 26 septembre 2013, les conditions de revenus sont « imposées au regroupant belge » (considérant B.52.3), « les moyens de subsistance stables et suffisants » sont ceux « du regroupant » (considérant B.55.2), « les revenus » visés sont ceux « du regroupant » (considérant B.55.2 et B.55.3) et il s'agit de « ses ressources » (considérant B.55.4)

Vrije vertaling:

"(...) artikel 40ter (...) bepaalt dat wat de gezinshereniging met een Belg betreft, de Belgische onderdaan dient aan te tonen (...) dat hij over voldoende stabiele en regelmatige bestaansmiddelen beschikt."

De tekst is duidelijk. Zoals het Grondwettelijk Hof meerdere malen stelde, worden de voorwaarden van de inkomsten "gesteld ten aanzien van de referentiepersoon (considerans B.52.3), "de stabiele en

voldoende bestaansmiddelen zijn die van de referentiepersoon” (considerans B.55.2), “de inkomsten” zijn die van de referentiepersoon (considerans B.55.2 en B.55.3) en het gaat om zijn inkomsten” considerans B.55.4)”

Het Grondwettelijk Hof gaat in arrest 121/2013 d.d. 26 september 2013 eveneens expliciet in op de bestaansmiddelen van de gezinshereniger :

“B.55.2. Door te bepalen dat de stabiele en toereikende bestaansmiddelen van de gezinshereniger ten minste moeten gelijk zijn aan honderdtwintig procent van het bedrag bedoeld in artikel 14, § 1, 3°, van de wet van 26 mei 2002 betreffende het recht op maatschappelijke integratie, heeft de wetgever een referentiebedrag willen vaststellen.”

B.55.4. Bovendien kan de wetgever niet worden verweten dat hij in het kader van een gezinshereniging met een Belg die zijn recht van vrij verkeer niet heeft uitgeoefend, heeft geëist dat deze de regelmatigheid en de stabiliteit van zijn bestaansmiddelen aantoot, omdat geen einde kan worden gemaakt aan zijn verblijf op het nationale grondgebied wanneer hij of zijn familieleden mettertijd een onredelijke last zouden worden voor de sociale bijstand. Bovendien dient te worden vastgesteld dat, hoewel de Belgische gezinshereniger « stabiele, toereikende en regelmatige bestaansmiddelen » dient aan te tonen, terwijl de gezinshereniger, die « burger van de Unie » is, « voldoende bestaansmiddelen » moet aantonen, die laatste voorwaarde wordt beoordeeld rekening houdend met « de aard en de regelmaat van diens inkomsten » (artikel 40bis, § 4, tweede lid).

In arrest nr. 230.955 23 april 2015 oordeelde de Raad van State dat enkel rekening gehouden dient te worden met de inkomsten van de referentiepersoon.

Met zijn betoog toont verzoeker geen schending aan van artikel 10 van de Richtlijn 2004/38/EG van 29 april 2004, van artikel 42 §1, lid 2 van de vreemdelingenwet, van de motiveringsplicht en van het zorgvuldigheidsbeginsel.

Het eerste middel is ongegrond.”

3.3. De materiële motiveringsplicht houdt in dat iedere administratieve rechtshandeling moet steunen op deugdelijke motieven, dit zijn motieven waarvan het feitelijk bestaan naar behoren bewezen is en die in rechte ter verantwoording van die handeling in aanmerking genomen kunnen worden (RvS 14 juli 2008, nr. 185.388; RvS 20 september 2011, nr. 215.206; RvS 5 december 2011, nr. 216.669).

Het zorgvuldigheidsbeginsel houdt in dat het bestuur zijn beslissing op zorgvuldige wijze moet voorbereiden. Dit impliceert dat de beslissing dient te steunen op werkelijk bestaande en concrete feiten die met de vereiste zorgvuldigheid werden vastgesteld. De zorgvuldigheidsplicht legt de overheid onder meer op om zorgvuldig te werk te gaan bij de voorbereiding van de beslissing en ervoor te zorgen dat de feitelijke en juridische aspecten van het dossier deugdelijk onderzocht worden, zodat zij met kennis van zaken kan beslissen (RvS 22 november 2012, nr. 221.475).

Zowel bij het beoordelen van de zorgvuldigheidsplicht als bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht, treedt de Raad niet op als rechter in hoger beroep die de ware toedracht van de feiten gaat vaststellen. Hij onderzoekt enkel of de overheid in redelijkheid is kunnen komen tot de door haar gedane feitenvaststelling en of er in het dossier geen gegevens voorhanden zijn die met die vaststelling onverenigbaar zijn. Verder toetst de Raad in het kader van zijn wettigheidstoezicht of het bestuur is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of het de feitelijke vaststellingen correct heeft beoordeeld en of het op grond daarvan niet onredelijk tot zijn besluit is gekomen (cf. RvS 7 december 2001, nr. 101.624).

De aangevoerde schending van de zorgvuldigheidsplicht en de materiële motiveringsplicht, dient te worden onderzocht in het licht van de wettelijke bepalingen die op de thans bestreden beslissing van toepassing zijn.

In casu vergt het onderzoek aangaande de voornoemde beginselen van behoorlijk bestuur dus tevens een onderzoek van de aangevoerde schending van artikel 42, §1, tweede lid van de vreemdelingenwet en moeten tevens de bepalingen van artikel 40ter van de vreemdelingenwet in ogenschouw worden genomen.

Artikel 40ter van de vreemdelingenwet bepaalt het volgende:

“De bepalingen van dit hoofdstuk zijn van toepassing op de familieleden van een Belg, voor zover het betreft:

– de familieleden vermeld in artikel 40bis, § 2, eerste lid, 1° tot 3°, die de Belg begeleiden of zich bij hem voegen;

[...]

Voor wat betreft de in artikel 40bis, § 2, eerste lid, 1° tot 3° bedoelde familieleden moet de Belgische onderdaan aantonen:

– dat hij over stabiele, toereikende en regelmatige bestaansmiddelen beschikt. Aan die voorwaarde wordt geacht voldaan te zijn indien de bestaansmiddelen ten minste gelijk zijn aan honderd twintig procent van het bedrag bedoeld in artikel 14, § 1, 3° van de wet van 26 mei 2002 betreffende het recht op maatschappelijke integratie.

[...]"

Artikel 42, §1, tweede lid van de vreemdelingenwet luidt als volgt:

“Indien aan de voorwaarde betreffende de stabiele en regelmatige bestaansmiddelen bedoeld in artikel 40bis, § 4, tweede lid en in artikel 40ter, tweede lid, niet voldaan is, dient de minister of zijn gemachtigde, De minister of zijn gemachtigde kan hiervoor alle bescheiden en inlichtingen die voor het bepalen van dit bedrag nuttig zijn, doen overleggen door de vreemdeling en door elke Belgische overheid.”

3.4. In de bestreden beslissing worden de bewijsstukken opgesomd die de verzoekende partij had neergelegd om de bestaansmiddelen aan te tonen waarover de Belgische referentiepersoon beschikte in functie waarvan zij haar verblijf erkend wenste te zien: *“Deeltijdse arbeidsovereenkomst voor onbepaalde duur bij BVBA P.M. (...) d.d. 1.12.2013; Loonfiches BVBA P.M. (...) periode 2013-2015 (niet doorlopend).”* Daarnaast wordt in de beslissing gewezen op een arbeidsovereenkomst van BVBA P.M. die de verzoekende partij blijkens het administratief dossier heeft neergelegd en die betrekking hebben op haar persoonlijke beroepsactiviteiten en de inkomsten die zij hieruit zelf verwierf.

3.5. Op grond van recente rechtspraak van de Raad van State meent de gemachtigde van de staatssecretaris dat er met de neergelegde documenten die betrekking hebben op de persoonlijke inkomsten uit arbeid van de verzoekende partij, geen rekening kan worden gehouden bij de beoordeling van de stabiele, toereikende en regelmatige bestaansmiddelen, daar het immers de Belgische onderdaan die zich wenst te laten vervoegen is die dient aan te tonen te beschikken over voldoende, stabiele en regelmatige bestaansmiddelen.

De gemachtigde van de staatssecretaris stelt vast dat blijkt dat de Belgische referentiepersoon tewerkgesteld is bij BVBA P.M., doch dat dit om een deeltijdse baan gaat waardoor zij niet beschikt over toereikende bestaansmiddelen die voldoen aan 120% van het leefloon, waardoor uit de voorlegde bewijzen aldus blijkt dat de bestaansmiddelen van de Belgische referentiepersoon heden ontoereikend zijn. Deze vaststelling noopt de gemachtigde van de staatssecretaris tot het doorvoeren van een behoefteanalyse zoals opgelegd door het hierboven weergegeven artikel 42, §1, tweede lid van de vreemdelingenwet.

3.6. De verzoekende partij lijkt te kunnen worden gevolgd waar zij poneert dat er geen deugdelijke behoefteanalyse werd doorgevoerd gesteund op de werkelijke, correcte en volledige feitengegevens. De verzoekende partij wijst er onder meer op dat haar eigen inkomsten niet zomaar kunnen genegeerd worden in het kader van de behoefteanalyse.

In het kader van de behoefteanalyse overweegt de gemachtigde van de staatssecretaris immers dat *“de armoederisicogrens voor een koppel €1500 bedraagt, het inkomen van de referentiepersoon hier ver onder ligt, en rekening houdend met de algemene maandelijkse vaste kosten, de variabele kosten van het dagelijkse leven, de gezinssamenstelling, en het feit dat betrokkene eveneens van dit inkomen moet kunnen leven, blijkt uit de behoeftenanalyse dat dit bedrag veel te laag ligt om een minimum aan waardigheid voor zowel zichzelf als voor betrokkene te garanderen”*.

3.7. Daargelaten de vraag of met de persoonlijke inkomsten van de verzoekende partij al dan niet rekening kan worden gehouden bij de beoordeling van de bestaansmiddelen van de referentiepersoon, wijst de Raad erop dat de gemachtigde van de staatssecretaris, indien werd vastgesteld dat de in aanmerking genomen bestaansmiddelen niet aan de gestelde vereisten voldoen, op grond van artikel 42, §1, tweede lid van de vreemdelingenwet wettelijk verplicht is een behoefteanalyse te verrichten. Hierbij dient *“op basis van de eigen behoeften van de burger van de Unie die vervoegd wordt en van zijn familieleden”* uitgemaakt te worden *“welke bestaansmiddelen zij nodig hebben om in hun behoeften te voorzien zonder ten laste te vallen van de openbare overheden”*.

3.8. *In casu* kan uit het administratief dossier niet worden opgemaakt dat de gemachtigde van de staatssecretaris een deugdelijk onderzoek zou hebben verricht. Nochtans schrijft de wet voor dat “(d)e minister of zijn gemachtigde (...) hiervoor alle bescheiden en inlichtingen die voor het bepalen van dit bedrag nuttig zijn, (kan) doen overleggen door de vreemdeling en door elke Belgische overheid”. In elk geval werd bij de behoefteanalyse kennelijk geen rekening gehouden met de voorgelegde stavingsstukken die wijzen op de beroepsactiviteiten en de persoonlijke inkomsten van de verzoekende partij. Deze elementen kunnen nochtans een wezenlijke invloed hebben op haar behoeften. Gelet op het gebrek aan een deugdelijk onderzoek van de voormelde stavingsstukken, kon de verwerende partij ook niet vaststellen dat de verzoekende partij “eveneens (...) moet kunnen leven” van het inkomen van de referentiepersoon. Gelet op het gebrek aan een deugdelijk onderzoek in het licht van artikel 42, §1, tweede lid van de vreemdelingenwet, kon de verwerende partij niet op redelijke wijze besluiten dat het recht op verblijf van meer dan drie maanden in hoofde van de verzoekende partij diende te worden geweigerd.

3.9. In de nota met opmerkingen wijst de verwerende partij erop dat de verzoekende partij geenszins kan gevolgd worden waar zij meent dat haar eigen inkomsten mee in rekening moeten hadden worden gebracht en verwijst zij naar arrest nr. 123 474 van 30 april 2014 van de Raad, naar een auditorsverslag van 11 december 2014, naar arrest 121/2013 van 26 september 2013 van het Grondwettelijk Hof en naar arrest nr. 230 955 van 23 april 2015 van de Raad van State. De Raad merkt op dat in voornoemde arresten en het auditorsverslag de vraag aan bod kwam of met de persoonlijke inkomsten van de verzoekende partij al dan niet rekening kan worden gehouden bij de beoordeling van de bestaansmiddelen van de referentiepersoon. Het antwoord op deze vraag heeft geen invloed op de bovenstaande uiteenzetting (zie punt 3.7.).

In zoverre de verwerende partij in haar nota met opmerkingen, in het kader van een betoog over het feit dat zij wel degelijk een behoefteanalyse heeft doorgevoerd, voorhoudt dat de verzoekende partij niet aantoot op welke wijze de referentiepersoon in staat zou zijn met het loon te voorzien in waardigheid voor zichzelf en voor de verzoekende partij en zij niet aantoot dat de verwerende partij met bepaalde elementen, die zij bij haar aanvraag heeft overgemaakt, geen rekening zou hebben gehouden, kan zij niet gevolgd worden gelet op het betoog van de verzoekende partij dat van zodra het individueel behoefteonderzoek van artikel 42 van de vreemdelingenwet zich opdringt, het eigen inkomen van de verzoekende partij niet zomaar genegeerd kan worden, dat haar inkomsten immers zullen mee bepalen wat het financieel referentiekader uitmaakt van hun gezin, dat deze inkomsten minstens indirect in rekening dienen te worden gebracht teneinde “de gezinssamenstelling, de maandelijks huurlasten, de kosten van het dagdagelijkse leven, ...” te beschouwen en dat de verwerende partij ten stelligste artikel 42 van de vreemdelingenwet schendt alsook het zorgvuldigheidsbeginsel door te stellen dat met haar eigen inkomsten *in casu* geen enkele rekening kan worden gehouden.

3.10. Uit wat voorafgaat blijken onzorgvuldigheden op het vlak van de behoefteanalyse waarbij het bepaalde uit artikel 42, §1, tweede lid van de vreemdelingenwet werd miskend en waardoor de beslissing tot weigering van verblijf niet langer redelijkerwijs kan worden verantwoord. Het zorgvuldigheidsbeginsel, in samenhang met artikel 42, §1, tweede lid van de vreemdelingenwet, werd geschonden.

Het eerste middel is in de aangegeven mate gegrond en geeft aanleiding tot de nietigverklaring van de beslissing tot weigering van verblijf van drie maanden. De overige aangevoerde schendingen in het eerste en het tweede middel behoeven geen verder onderzoek omdat ze geen aanleiding kunnen geven tot een ruimere vernietiging.

3.11. Het gegeven dat de beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden dient te worden vernietigd, leidt in voorliggende zaak tot de bijkomende conclusie dat ook de beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten niet rechtsgeldig werd genomen. De gemachtigde kan *in casu* immers geen bevel om het grondgebied te verlaten betekenen aan de verzoekende partij zonder eerst op een zorgvuldige wijze te hebben nagegaan of haar aanspraak op een recht van verblijf van meer dan drie maanden al dan niet kan worden ingewilligd.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 12 augustus 2015 tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 20) wordt vernietigd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op vijf februari tweeduizend zestien door:

mevr. N. VERMANDER,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. K. VERHEYDEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERHEYDEN

N. VERMANDER